

LA COLUMNA

El lliit fet

Es fa molt difícil de creure que Joan Mis, president del Girona FC, estigui tan decidit a deixar la presidència del club el dia 2 de gener, com ha repetit diverses vegades, després del fitxatge de García Bancells, «el zurdo», com a secretari tècnic de l'entitat. Un home que està tan «cremat» com diu que està en Mis, no es dedica a organitzar noves estructures com la que s'ha muntat al si del club de Montilivi. No és lògic, si més no, que un president que manifesta estar tan decidit a plegar veles nomeni una comissió tècnica de la seva confiança per trobar els mals de l'equip i per actuar en conseqüència, tal com ja ha dit el mateix García Bancells.

Tot fa pensar que els trets apunten cap a un altre costat. Fa la sensació que tota l'operació va dirigida a donar el pasaport a l'actual entrenador del primer equip, Alfons Muñoz, sense que el president s'hagi d'embrutar les mans. Foren massa els compromisos contrets per Mis quan anà a buscar Muñoz a Blanes, després que se les tinguessin de valent ara fa dues temporades. Les declaracions públiques de Joan Mis afirmant que Alfons Muñoz era el millor entrenador possible per al Girona no li permeten, ara, dir-li que torni a casa sense quedar emmascarat.

És molt possible que, abans del 2 de gener, Joan Mis hagi trobat motius suficients per continuar en el càrrec, com a mínim, fins a final de temporada. Té molt més difícil la seva continuïtat, en canvi, l'entrenador Alfons Muñoz. Als quatre vents s'ha escampat que la nova comissió tècnica és qui ha de descobrir els mals del primer equip del Girona i, després, obrar en conseqüència. De moment, García Bancells, Madeo i Machado han comprovat —en una reunió celebrada abans d'ahir a porta tancada— que l'opinió dels jugadors difereix notablement de la del misteri.

No ha estat Joan Mis, evidentment, qui ha dit que els mals de l'equip radiquen en l'entrenador. Sigui com sigui, la nova comissió tècnica ja té un element per començar a «treballar». García Bancells, d'altra banda, ja ha fet els seus contactes amb Pepe Pinto, un home que mai no ha tingut un no per al seu Girona. Mentrestant, a Alfons Muñoz, que no és de pedra, ja li ha començat a venir son, en veure que li han preparat tan bé el lliit.

Emili Gispert

Durant tot aquest mes de desembre, l'artista de Salt Lluís Mateu exposa les seves aquarel·les a Can Panxut, en una mostra que ell qualifica d'una mica dispersa. Lluís Mateu té quaranta-quatre anys i es considera «pintor des de sempre». És un artista

prolífic que compagina aquesta faceta amb el seu treball a la farmàcia que regenta i amb el de cap de premsa i dissenyador gràfic de l'Ajuntament saltenc. La seva vida artística es desenvolupa entre el cavallet, reproduint indrets diversos, i el treball profund al

seu cau, al seu estudi, on analitza i valora la gran quantitat de projectes i idees que sempre té al cap. La «i» de la independència de Salt i les llúdrigues de la plaça són dues de les obres que l'han donat a conèixer popularment a la vila.

Lluís Mateu

Un artista polifacètic que ven les seves obres sense entrar en el món comercial i que opina que hi ha massa febre de pinacoteca

Quan un artista no té necessitat de viure del seu art normalment se'l considera un privilegiat. Existeix el convenciment que pot dedicar-se a la seva obra sense les angoixes que representa el fet d'haver de dependre de criteris comercials per tal de vendre algun quadre o alguna escultura i fer els calers necessaris per arribar a fi de mes.

Aquest és el cas de Lluís Mateu, l'artista saltenc que viu normalment del «si és servida», com ell diu, al darrer del taulell d'una farmàcia. «Jo sóc pintor des de sempre. No tinc consciència del moment en què m'hi vaig posar. Recordo, per exemple, que als setze anys vaig guanyar el segon premi d'un concurs de dibuix a les Fires de Girona. En la mateixa època vaig començar a fer teatre a Salt i al grup Proscènium de Girona, i també em vaig encarregar del treball de decorats i de dissenys gràfics de les obres que representàvem».

A finals dels anys seixanta, Lluís Mateu engega un moviment artístic a Salt. «Un grup d'artistes saltencs, entre els quals havia firmes com Masó, Molins i Gispert, entre d'altres, vam agrupar-nos en una societat que es deia «Tretze escu-pin» i que promovia l'art des de baix, des de la base».

Lluís Mateu creu profundament en l'espontaneïtat de l'art i de les seves manifestacions. «Des de fa uns anys, un grup de persones de Salt ens trobem sovint, gairebé cada cap de setmana», i fem sortides per pintar, que anomenem sortides de cavallet. Agafem els estris i ens n'anem a pintar i dibuixar els paisatges de les nostres comarques». D'aquestes sortides de cavallet, se'n treu com a fruit petites o grans aquarel·les, que per Mateu és la tècnica més espontània en pintura, que després ell treballa al seu estudi. Per aquest pintor saltenc, l'art «és una manera de ser i de veure les coses o d'interpretar-les. És un estil de vida, que no té ni se li poden posar límits i que està en evolució constant, responen als temps i a les circumstàncies».

El paper de les institucions en el món de l'art és un altre dels temes que Lluís Mateu té clar. «Jo crec que realment no cuiden les bases. Es dediquen a promocions diverses, però qui més qui menys ha d'anar a parar al sector privat si vol fer alguna cosa». A Girona concretament, «s'hau-

Lluís Mateu assegura que en el món de l'art hi ha massa col·leccionistes de firmes. Foto: Lluís Vilardell.

ria de promoure el funcionament d'una Escola de Belles Arts que permetés al noi o noia que s'interessava pel món de l'art i que té aptituds aprofundir d'una manera natural i amb mitjans al seu abast. En aquests moments, el que vol fer-ho, o bé s'ha d'introduir com sigui en un ambient de terminat, o bé s'ha de fer com pot a casa seva».

«Girona és capdavantera en el camp artístic i es complementen bé tant les tendències més con-

sagrades i reconegudes com les més innovadores. Existeix un bon equilibri i hi ha una gran oferta, però, malgrat això, trobo a faltar un major estímul que permeti que la gent de fora d'aquest cercle es doni a conèixer. La gent, al carrer, hauria de viure molt més l'art», assegura convençut, i afegeix que, ben segur, «caldrà potenciar i fomentar trobades espontànies d'artistes per parlar dels seus temes».

El treball artístic de Lluís Mateu va a cavall entre el que realitza a l'aire lliure i el treball d'estudi. «De les meves sortides i dels apunts i aquarel·les que pinto fora, en surten idees i suggerències diverses que, després, aprofundeixo al meu estudi. M'agrada l'obra que apareix de cop i volta, sense retocs, i m'agrada i em satisfà molt també treballar a casa en un projecte concret estudiant les seves possibilitats i assajant diverses fórmules per portar-lo a terme».

Malgrat que es considera un privilegiat pel fet de no haver de viure de l'art, «d'altra banda, en moltes ocasions m'agradaria i m'ompliria molt més poder-me dedicar a un projecte artístic concret i no haver de pensar en res més».

El món de comercialització de l'art és, de moment, fora de les previsions de Lluís Mateu. «No he entrat en el món comercial. D'una manera o altra, sempre he venut les meves obres. A casa tinc molta obra i quan em proposen una exposició o jo mateix considero que tinc un conjunt de material que val la pena, ho exposo i m'hi dedico».

Existeix, però, el que Mateu defineix com a «febre de pinacoteca». «És un negoci com un altre qualsevol». Parlant dels criteris amb què es valoren econòmicament les obres d'art, Mateu opina que «mentre hi hagi gent que ho pagui, em sembla just el preu que es doni a una obra. La gent que només entén l'art com a inversió, respon a la firma. Hi ha, evidentment, col·leccionistes de firmes».

Una altra vessant de l'activitat artística de Lluís Mateu ha estat, des de fa anys, la del disseny gràfic. «Ja en temps de l'Assemblea Democràtica de Girona, i a Salt, durant l'annexió, em vaig dedicar a fer i dissenyar emblemes i logotips de les diferents campanyes reivindicatives. La «i» que simbolitzà la independència de Salt la vaig dissenyar jo, i també, durant el mandat del Consell Municipal saltenc, em van encarregar les escultures de la plaça de les Llúdrigues». En aquests moments, Lluís Mateu és el cap de premsa de l'Ajuntament de Salt i també s'encarrega dels dissenys gràfics de les diferents publicacions i edicions municipals, entre les quals es troba el calendari de la neteja que, cada any, edita el Consistori.

Pepa Bouis

